

mente for øvrigt netop, at Kriteriet burde sættes i, om de vare rentebærende eller ikke. Det mente netop dette handelskyndige Medlem, det var ham, der havde den Ide, at man skulde vælge det, om de vare rentebærende eller ikke, til Kriterium. Men der blev da ved Sagens Behandling fra et andet Medlems Side gjort den Indvending, at saa vilde man jo altsaa gøre Handelen til ladelig med saadanne Obligationer, hvis Renter vare meget ubetydelige, saa ubetydelige, at det i Virkeligheden ingen Rolle spillede, idet det ikke kunde antages, at nogen købte disse Papiere som Anbringelsespapirer, men hvor Egenstaben af Lotteri var det overvejende. Dette Medlem stillede et Endringsforslag, som var affattet nærmest saaledes, at det ligefrem gik løs paa dette, at der skulde ses hen til, om Lotterispillet, Gevinsthønhønet, var det væsentlige ved Obligationen. Det Endringsforslag fraraadede jeg, idet jeg nemlig gik ud fra, at det vilde blive et meget vanskeligt Støn, og naar Grænsen skulde drages mellem, hvilke Papirer der var tilladte i Handelen og hvilke ikke, gik det ikke an at lade det bero paa et saadant Støn; man maatte have noget bestemt at gaa efter. Derfor var det jeg foreslog saa hellere at nævne en Rente, der var saa lav, at man ikke kunde antage, at nogen vilde købe den Slags Papirer med lavere Rente som almindeligt, rentebærende Anbringelsespapir. Om man da vil sætte $2\frac{1}{2}$, 2 eller et andet Tal, er naturligvis en Stønssag, og det antager jeg heller ikke, der er videre Vanskelighed ved at ændre, dersom man ønsker det. — Hvad der derimod aldeles ikke gaar an og vil være ganske urigtigt, er at tage Hensyn til, om et Papir er mere eller mindre solidt, det vil altsaa sige, om Udstederen af det er mere eller mindre solvent. Det kan der formentlig slet ikke være Tale om at tage Hensyn til. Det er noget, man i de fleste Tilfælde aldeles ikke ved noget om eller kan opstille almindelige Regler for. At enkelte Udstedere kunne være saa usolide, at de hverken betale Rente eller Kapital er noget, der gælder om Statspapirer ganske i Almindelighed og ikke blot om disse Præmieobligationer, og skal det ikke være forbudt at sælge saadanne usolide Statspapirer, saa er der jo heller ikke Grund til at forbyde at sælge deres Præmieobligationer, naar man ikke ellers vil forbyde Præmieobligationers Salg. Mig forekommer det, at det, der maa være det afgørende Hensyn for os, som forbyde Kolligering og Handel med fremmede Lotterisedler, er det, om Obligationerne nærmest have den sidste Karak-

ter. Det er aldeles ikke inkonsekvent, at man fra en Stats Standpunkt ogsaa forbyder Handel med fremmede Præmieobligationer, naar de nærmest have Karakteren af Lotterisedler, og dette Indgreb i Borgernes Handlefrihed, der sker i det sidste Tilfælde, er ikke større end i det første. Altsaa den sidste ærede Talers Hensigt maatte konsekvent føre til, at han maatte forbyde Handel med fremmede Lotterisedler, for det er ogsaa i og for sig en uskyldig Handling, lige som det jo overhovedet er en ganske urimelig overdreven Paastand, at Politilovgivningen ikke skulde kunne strække sig til at forbyde forskellige Handlinger, som i og for sig ere uskyldige, for det ere de allerfleste af den Slags Handlinger. — Det forekommer mig for Resten ogsaa, at det ærede Medlem modtog sig selv, for i Begyndelsen af hans Foredrag maatte jeg forstaa ham saaledes, at der var en hel Del i dette Forslag, som han var enig i, en hel Del Ting, som han ogsaa vilde have forbudt, men til Slutning kom han rigtignok saa vidt, at det forekom mig, at han vilde ingen Ting have forbudt, undtagen hvad der ligefrem faldt ind under borgerlig Straffelov og deslige. Det turde vistnok være en ganske upraktisk Betragtningssaaende. — Jeg tror derfor, at man maa se at finde paa et Kriterium, hvorved man skelner disse Obligationer fra de andre, skelner dem, som kun have Karakteren af Lotteri, fra dem, der ikke have en saadan Karakter.

Hvad det angaar, at der undertiden kan være noget generende i dette at forbyde saadanne Obligationer, at man ikke kan komme af med dem, naar Folk da osv., tror jeg ikke, det er noget videre nærværdigt Besvær. Der vil jo altid findes en Maade, hvorpaa man meget let gennem Kommissionærer kunne afhænde disse Obligationer i Udlandet, og den Udgift, der kan være forbundet dermed, vil jo i Reglen være meget ubetydelig. Derfor tror jeg, at for de Personers Bedkommende, der allerede have saadanne Obligationer og ville stille sig ved dem, vil det aldeles ikke være noget, der frembyder væsentlige Vanskeligheder, men for øvrigt vil jeg bemærke, at mange af dem, der ere i Besiddelse af saadanne Obligationer, vel slet ikke ville stille sig ved dem, thi en stor Del af dem have netop købt dem som en Slags permanente Lotterisedler.

Det, som forekommer mig maa være Opgaven, er at se at finde, hvorledes man kan drage Grænsen mellem de Præmieobligationer til hvis Udelukkelse der i Virkeligheden er de selv samme Grunde som til Udelukkelse af fremmede Lotterisedler og andre Obligationer.